

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΠΟΜΠΥ ΝΤΑΪΜΟΝΤ

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ

ΤΗΝ παρακολουθούσε τρεις μήνες τώρα. Σωστές έννηντα μέρες είχε γίνει η σκιά της. Στην αρχή αυτή η ιστορία τον διασκέδαζε. Αναγκάζονταν να κάνει διάφορες σκέψεις, να μαντεύει τα μέρη στα όποια έπληγαινε εκείνη και να οργανώνει ένα μεγάλο δίκτυο κατασκοπείας. Κάθε μέρα από το πρωί ως το βράδυ δεν έκανε άλλη δουλειά από το να δέχεται τηλεφωνήματα:

— Έμπρός, σύ είσαι, Τσάρλυ; "Ακουσε, έμαθα από μια φίλη της ότι η Νταίτζη θα πάει απόψε στο θέατρο «Άμπιρ».

Και ο Τσάρλυ φορούσε το φράκο του κι' έτρεχε να τη συναντήσει στο θέατρο.

— "Ακουσε, Τσάρλυ, του τηλεφώνησε ένας άλλος. Είδα τη Νταίτζη σήμερα στην 16η λεωφόρο. Ήταν με τον πατέρα της και με έναν άλλο κύριο πολύ νέο.

Κι' ο Τσάρλυ έτρεχε άμέσως για ν' ανακαλύψει ποιός ήταν αυτός ο νέος και τί ήθελε με τον πατέρα της Νταίτζης και την ίδια στη 16η λεωφόρο.

Μιά φορά για να βεβαιωθεί αν ήταν σ' ένα φιλικό της σπίτι, χρειάστηκε να περιμένη δυο ώρες στο δρόμο απέναντι από την πόρτα, ενώ τα πόδια του είχαν παγώσει από το κρουταλισμένο χιόνι. "Άλλη μιά φορά πάλι ένα αυτοκίνητο τον είχε ρίξει κατά γης, γιατί έπεσε πάνω του καθώς κύτταζε την Νταίτζη να προχωρήσει βιαστικά στο απέναντι πεζοδρόμιο. Ναι, ο Τσάρλυ Μάρτενερ είχε χάσει το μυαλό του μ' αυτό το ώμορφο κορίτσι. Τό είχε γνωρίσει έντελώς τυχαία μέσα σ' ένα έμπορικό. Είχε προθυμοποιηθεί, με την άφελεια που τον διέκρινε, να της πη ποιο χρώμα ύφασματος πάει καλύτερα στη γοητευτική ώμορφιά της. Και φυσικά, την έκανε να διαλέξει τὸ χειρότερο. Γι' αυτό κ' η Νταίτζη Πίλσεν, τὸ εἶχε κόψει μιά και καλή την καλημέρα και τον άφησε να τραβάει από την άπελπισία τὰ μαλλιά του.

— Δεν μου χρειάζεται για φίλος ένας άνθρωπος που δεν έχει γούστο, τὸ εἶχε δηλώσει η Νταίτζη. Σὰς παρακαλώ λοιπόν να μ' αφήσετε ήσυχη και να μη μ' ένοχλήτε.

Ο Τσάρλυ ντροπιασμένος, προθυμοποιήθηκε να της πληρώσει αυτή την ζημιά, να της αγοράσει δέκα τόπια από τὸ ύφασμα που της άρεσε, να της αγοράσει ὅλο τὸ έμπορικό. Μά η Νταίτζη ήταν άμετάπειστη. Δεν έννοούσε με κανένα τρόπο ν' αλλάξει γνώμη.

— Αντίο σας, κύριε, τὸ δήλωσε. Σὰς συμβουλεύω μάλιστα να μη δώσετε τὴ γνώμη σας ποτέ σὲ μιά γυναίκα.

Και χάθηκε με τ' αυτοκίνητό της στην πολυθόρυβη λεωφόρο. Ο Τσάρλυ πρόλαβε να ιδῆ τὸν αριθμὸ τοῦ αυτοκινήτου. Ήταν 563-822. Έτρεξε λοιπόν άμέσως στο τμήμα της Τροχαίας Κινήσεως σ' έναν γνωστό του αστυνομικό και τὸν παρεκάλεσε:

— Θέλω να μου βρῆς τὸνομα τοῦ ιδιοκτήτου αὐτοῦ τ' αυτοκινήτου.

— Τὸ 563-822 ανήκει στη μίς Νταίτζη Χάροου, η ὅποια μένει στὸν αριθμὸ 23 τῆς 10ης λεωφόρου, απάντησε ὁ αστυνομικός.

— Σ' εὐχαριστῶ! τὸ δήλωσε ένθουσιασμένος ὁ Τσάρλυ.

Και γύρισε στο σπίτι του. Ήταν ήσυχος κι' εὐχαριστημένος. Ὅποτε ήθελε θὰ μπορούσε να ιδῆ τὴν «μίς» Νταίτζη. Και για να διασκεδάσει μαζί της ένα πρωί πήγε ὀλόγισια στο σπίτι της.

— Παρακαλῶ, μπορῶ να δῶ τὸν κ. Χάροου; εἶπε στην υπηρέτρια. Εἶμαι ὁ δικηγόρος Τσάρλυ Μάρτενερ.

Και στοργυλοκάθησε στο σαλόνι, περιμένοντας τὴν άφιξη τοῦ Χάροου. Ἡ Νταίτζη φυσικά δεν άργησε να τὸν αντιληφθῆ. Τὰ έχασε και δεν κρατήθηκε να μη τὸν ρωτήσει ανήσυχη:

— Τί θέλετε δῶ πέρα;

— Περιμένω τὸν κ. πατέρα σας, τῆς απάντησε εκείνος με άπάθεια.

— Και τί σχέσι έχετε εσείς με τὸν πατέρα μου;

— Καμιά. Ἄλλὰ ήταν ὁ μόνος τρόπος να σὰς ιδῶ ἄλλη

μιά φορά.

— Θα πῶ στους υπηρέτες να σὰς πετάξουν έξω! τὸ φώναξε θυμωμένη από τὸ προκλητικό ὕφος τοῦ εκείνη.

Μά τὴν ίδια στιγμή φάνηκε ὁ μίστερ Χάροου.

— "Α, βλέπω γνωρίζετε τὴν κόρη μου, εἶπε με αγαθότητα στὸν Τσάρλυ. Σε τί ὀφείλω τὴν τιμὴ τῆς έπισκέψεώς σας;

Ο Τσάρλυ άρχισε να τοῦ αναφέρει μιά μπερδεμένη δικαστική ὑπόθεση, τὴν ὅποια δεν καταλάβαινε και ὁ ίδιος. Τέλος τὸν αποχαιρέτησε βιαστικά και έφυγε:

— Τὸ καῦμένο τὸ παιδί εἶνε θλαμμένο! εἶπε με οἶκτο ὁ Χάροου!

— Εἶνε θεότρελλος! φώναξε με πείσμα και η Νταίτζη.

Και τὴν πρώτη φορά που συνάντησε τυχαίως τὸν Τσάρλυ τοῦ έδωσε ένα γενναίο βρισίδι, που τὸν τρομοκράτησε.

Ὅταν ὅμως πέρασε η πρώτη έντύπωση, ὁ Τσάρλυ συνέχισε με πείσμα τὴν καταδίωξί της.

— Πρέπει να τὴν κάνω να μ' αγαπήσει, έλεγε. Ἄφου μ' άρέσει, πρέπει να γίνῃ δική μου.

Κι' αλήθεια μέσα σὲ τρεις μήνες ήξερε τὴν παραμικρὴ λεπτομέρεια τῆς ζωῆς της, τῆς γνωριμίας της, τοῦς φίλους της, ὅλο της τὸν κόσμο. Ἡξερε ακόμη τί της άρεσε, τί βιβλία διάβαζε, ποιὲς ήσαν η σκέψεις της, τὰ πάντα. Μόνον σ' ένα πράγμα τὰ μπερδευε: στὸν έρωτα. Ἡ ὡμορφή Νταίτζη δεν είχε προηγουμένως καμμιὰ ἄλλη περιπέτεια στη ζωή της. Ἐτσι ὁ Τσάρλυ

δεν ήξερε με τί τρόπο αὐτὸ τὸ ξαιθὸ κορίτσι αγαπούσε και πὼς ώνειρευόταν τὸν έρωτα. Τίποτε ὅμως δεν τὸν έκανε να φαντασθῆ ὅτι η Νταίτζη ήταν κατά βάθος μιά ὑπερβολικά ρωμαντική νέα.

Ὑστερα από αὐτοὺς ὅμως τοῦς τρεις μήνες τοῦ έξωφρενικοῦ κυνηγητοῦ, ὁ Τσάρλυ έννοιωσε ξαφνικά ὅτι κουράστηκε κι' ὅτι εἶχε πάψει ν' αγαπήσει τὴ Νταίτζη. Στην αρχή δεν τολμούσε κι' ὁ ίδιος να τὸ πιστέψει, μὰ δεν άργησε να βεβαιωθῆ γι' αὐτὸ στην πρώτη έντελῶς τυχαία συνάντησί τους. Ὅταν αντίκρουσε τὴν Νταίτζη, τὴν κύτταξε με μιά πρωτοφανῆ ψυχρότητα. Ἡ καρδιά του δεν ὑπέφερε πειὰ καθόλου. Συνέχισε τὸ δρόμο του χωρὶς να τὴν χαιρετήσει, χωρὶς να ταραχθῆ.

Μά μεγαλειότερη ὅμως ήταν η έκπληξι τῆς Νταίτζης. Στάθηκε, τὸν κύτταξε σάν χαμένη, έπειτα γύρισε δυο-τρεις φορές για να τὸν παρακολουθήσει με τὸ βλέμμα

της κ' ὕστερα συνέχισε νευριασμένη τὸν περίπατό της. Ἐ, αὐτὸ ὄχι! Δεν τὸ περίμενε ποτέ από τὸν Τσάρλυ. Τὸν θεωρούσε ἱκανὸ να κάνῃ τις χειρότερες τρέλλες πρὸς χάριν της. Μά τῆς ήταν ἄδύνατο να φαντασθῆ πὼς ήταν δυνατόν να τὴν περιφρονήσει.

— Κι' ὁ έρωτάς του; Κι' αὐτὸς ὁ φλογερὸς και μαρτυρικός έρωτάς του; Τί άπέγινε; σκεφτόταν. Ἐτσι λοιπόν, τόσο γρήγορα τὴν εἶχε κιόλας ξεχάσει;

Ἡ Νταίτζη για πρώτη φορά στη ζωή της έννοιωσε τὴν καρδιά της να ὑποφέρει. Διαρκῶς σκεφτόταν τὸν Τσάρλυ, τὴν πολιορκία του, τὰ λόγια του, τὰ τρυφερά γράμματα που τις έγραφε κι' ἐκείνο τὸ τρελλὸ κυνηγητό του. Μά ὅταν θυμόταν ξαφνικά και τὴν τελευταία τους συνάντησι, η καρδιά της πάγωνε από τὴ φρίκη. Μάντευε ὅτι εἶχε χάσει για πάντα τὸν Τσάρλυ, πὼς εἶχε κουρασθῆ πειὰ να τὴν αγαπήσει και να ὑποφέρει τις ταπεινώσεις της. Μά τώρα ακριβῶς εἶχε ανακαλύψει κι' αὐτὴ ὅτι τὸν λείπει και ὅτι δεν μπορούσε να ζήσει χωρὶς αὐτόν.

Και τὸ περίεργο εἶνε ὅτι κ' η τύχη διασκέδαζε μαζί τους γιατὶ διαρκῶς τοῦς έκανε να συναντοῦνται στο δρόμο, στα κέντρα, στοῦς χοροῦς, παντοῦ. Μιά μέρα μάλιστα τοῦς έβαλε να καθήσουν κοντὰ ὁ ένας στὸν ἄλλο σὲ μιά συναυλία. Ὁ Τσάρλυ χαμογελοῦσε γι' αὐτὴ τὴν περίεργη σύμπτωση, τώρα ακριβῶς που εἶχε πάψει να τὸν ενδιαφέρει αὐτὴ η νέα. Ὅσο για τὴν Νταίτζη ήταν ὑπερβολικά ταραγμένη και μάταια αγωνίζονταν

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 45)

Ὁ Τσάρλυ χαμογελοῦσε γι' αὐτὴ τὴν περίεργη σύμπτωση

Ο ΜΥΣΣΕ ΚΑΙ ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 21)

αυτή με την απελπισία μέσα στην ψυχή του, με τη θέλησή του καταρρακωμένη, άνικανος να άμυνθή κατά του ίδιου του έαυτού του. Κι' έγραφε στίχους, άπεθυνόμενος προς τούς φίλους του, όπως οί παρακάτω:

Μέσ' στο ποτήρι αυτό όπου ζητάω να πιξώ το μαρτύριό μου,
άφηστε να πέσουν μερικά ιδάκουρα ούζου...

Παρ' όλ' αυτά όμως, ο Μυσσέ θα μπορούσε να θεραπευθή από τον άλκοολισμό του, αν έπεφτε στα χέρια ενός καλού γιατρού, ο οποίος θα έξασκουσε κάποια έπιβολή επάνω του. Ένας τέτοιος γιατρός θα τον έπειθε να έγκαταλείψη το Παρίσι και να πάη ν' αναπαυθή στην έξοχή. Εκεί, ο ήλιος, η γαλήνη και μια λουτροθεραπεία θα τον θέράπευαν χωρίς άλλο από τη «διψομανία» του.

Μά κανένας από τούς γιατρούς του δεν θέλησε ν' άκολουθήση το θεραπευτικό αυτό σύστημα κ' η κατάσταση του ποιητού έχειροτέρησε από μέρα σε μέρα. Όλοι οί φίλοι του άδιαφορούσαν για την κατάστασί του και δεν έδισταζαν μάλιστα να τού δίνουν να πίνη.

—Αγαπητέ μου ποιητά, τού έλεγε μια μέρα, ο Βιλλεμαίν, δεν σε βλέπουμε καθόλου...

—Μά περνάω τελευταία όλο τον καιρό μου πίνοντας, τού άπάντησε ο Μυσσέ.

—Ω! ωραία! είπε τότε ο Βιλλεμαίν. Πάμε λοιπόν να σου προσφέρω μερικά ποτήρια άφέντι.

Λίγες ημέρες μετά τον θάνατο του ποιητού ο πιό στενός του φίλος Γκισαρντέ συνάντησε τον Άλέξανδρο Δουμά, ο οποίος τού είπε:

—Πρέπει να όμολογήσετε ότι τον σκότωσε το άλκοόλ.

—Συμφωνώ, άπάντησε ο φίλος του Μυσσέ, μά αυτό δεν άποδεικνύει τίποτε έναντίον του άλκοόλ. Φαנερώνει μόνο ότι ο όργανισμός του Μυσσέ δεν τού σήκωνε...

Τί να πη κανείς για ένα τέτοιο φίλο;

Αν, κατά τις τελευταίες ημέρες της ζωής του, ο Μυσσέ κατάρθωσε να ξεφύγη λίγο από τον θούρκο, και να γράφη την «Έλπίδα στον Θεό» τού όφειλει αυτό σε μια φτωχή γυναίκα, την άδελφή Μαρκελίνα, η οποία «περιποιήθηκε την ψυχή του και φρόντισε για την άνάνηψί της».

Εθαψαν τον Μυσσέ μαζί μ' ένα μεταξοκέντητο κοντυλοφόρο, πού τού είχε χαρίσει η Μαρκελίνα. Την κηδεία του παρηκολούθησαν είκοσιοχτώ μόνο φίλοι του.

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 33)

να συγκρατηθή. Και ζαφνικά σ' ένα αισθηματικό κομμάτι η Νταίζη έβγαλε ένα στεναγμό και έπεσε προς τα πίσω άναίσθητη στην άγκαλιά του Μάρτενερ. Και εκείνος με το ψυχρό ύφος ενός «τζέντλεμαν» τήν πήρε στα χέρια του, τήν μετέφερε ως τ' αυτοκίνητό της και έσπευσε να τήν οδηγήση στο σπίτι της.

Μά η Νταίζη πού είχε τώρα συνέλθει δεν τον άφησε πειά να φύγη από κοντά της:

—Κύριε, τού έδήλωσε, με κάνετε να σάς αγαπήσω με τήν έπιμονή και τήν άγρία πολιορκία σας κ' ύστερα, όταν βαρεθήκατε αυτό το παιγνίδι πάψατε να ένδιαφέρεστε για μένα. Έ, όχι αυτό είνε μια μεγάλη προσβολή. Δεν σπάνε έτσι τήν καρδιά ενός κοριτσιού για να διασκεδάσουν. Μπορείτε να φύγετε. Μά θα σάς τύπη διαρκώς η συνείδησίς σας γι' αυτό το έγκλημα πού κάνατε.

Κι' ο Τσάρλυ Μάρτενερ δεν έφυγε. Σάν τέλειος «τζέντλεμαν» παντρεύτηκε τή νέα για τήν κατάκτησι της οποίας είχε χαλάσει τόσα χρήματα και τόσα ζεύγη παπουτσιών!

Τήν παντρεύτηκε, όταν δεν τήν αγαπούσε πειά, με τήν έλπίδα ότι θα τήν αγαπούσε ίσως στο μέλλον. Ίσως...

ΜΠΟΜΠΥ ΝΤΑΎΜΟΝΤ

ΘΑ ΜΕ ΠΑΝΤΡΕΥΘΗΣ!

(Συνέχεια έκ της σελίδος 34)

φύγω από κοντά σου. Θα με παντρευθής μάλιστα, γιατί διαφορετικά θ' άποκαλύψω σ' όλον τον κόσμο το τέχνασμά σου και θα σε ρεζιλιέσω.

Κι' ο Πώλ Ρανφέρ, τρελλός από τήν απελπισία του, αναγκάσθηκε πράγματι να κάνει γυναίκα του αυτό το ώμορφο μά κακό πλάσμα. Και τώρα μετανοημένος σκέφτεται εκείνη τήν ευτυχισμένη έποχή πού αγαπούσε μόνον τις άσχημες γυναίκες, η οποίες τού χάριζαν όλη τήν τρυφερότητά τους χωρίς να ζητούν τίποτε ως άντάλλαγμα. Κ' είνε, μά τήν αλήθεια πολύ δυστυχομένος.

ΑΝΤΡΕ ΤΥΓΚΕΛ

Τ' ΑΓΡΙΟΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 15)

Κατόπιν, κύριε; Αυτό δεν είνε καθόλου ένδιαφέρον. Άρχισα να κερδίζω τή ζωή μου δουλεύοντας σε διάφορα ύποστατικά... Μά δεν ένιωθα πολύ καλά τον έαυτό μου... Υπόφερα, γιατί ήμουν μακριά από τήν πατρίδα μου... Μια μέρα, μερικοί σύντροφοί μου πού με κοροϊδευαν, γιατί ήμουν θλιμμένος, με πήγαν σε μια ταβέρνα... Εκεί δεν άργησα να ζαλιστώ... Κι' όταν τέλος μέθυσσα, ένιωσα τον έαυτό μου ευτυχισμένο. Μέσα από τούς άχνούς, με τούς οποίους γέμιζε το κρασί το κεφάλι μου ξανάβλεπα τήν πατρίδα μου, το χωριό μου, τον πύργο... Έβλεπα πώς κληρονομούσα άγριοπερίστερα στα δάση μας... Έβλεπα πώς η δεσποινίς Παυλίνα μου έδινε τα ξανθά μαλλιά της να τα φιλήσω... Ναι, ήμουν ευτυχισμένος. Μονάχα πού όταν η μέθη πέρασε, ξαναβρέθηκα μόνος στον κόσμο και μακριά απ' όλα... Και τότε άρχισα να ξαναπίνω... Έτσι έμαθα το κρασί...

Ο Σεζαίρ σώπασε... Κύτταξε τον ούρανο πού ξεκαθάριζε πάνω απ' τα κεφάλια μας...

—Ξαναγύρισα εδώ, είπε τελειώνοντας, όταν έμαθα πώς η δεσποινίς παντρεύτηκε κι' ότι είχε έγκατασταθή με τον σύζυγό της στο Παρίσι... Έτσι δεν τήν ξαναείδα, ούτε θα τήν ξαναϊδώ ποτέ...

Μια στιγμή, η σιωπή βασίλευσε όλόγυρά μας. Έπειτα ένα σφύριγμα άκούστηκε σε κάποια άπόσταση.

—Είνε ο άμαξάς πού έρχεται να μάς πάρη, είπε ο Σεζαίρ. Μπορούμε να φύγουμε... Δεν θα κάνουμε τίποτε μ' αυτόν τον θορηά...

Και φέρνοντας το χέρι του στο στόμα του προς τήν διεύθυνσι του σφυρίγματος, φώναξε:

—Α α α — ο ο — ο ο!...

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΝΤΙΠΟΛΣΕΒΙΚΩΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 9)

Ο Στάλιν ζή σαν έντειχισμένος στο Κρεμλίνο, μέσα στο όποιο μπορεί να μπη κανείς μόνο άμα προμηθευθή ειδική άδεια για τήν όποια χρειάζονται αναρίθμητες διατυπώσεις. Ζή σ' ένα εσωτερικό κτίριο του άπέραντου αυτού παλατιού, στο όποιο μπορεί να μπη κανείς μόνο άμα προμηθευθή μια άλλη ειδική άδεια, για τήν όποια χρειάζονται ακόμα πιό πολλές διατυπώσεις, ζή τέλος σ' ένα διαμέρισμα του κτιρίου αυτού, στο όποιο κανένας δεν μπαίνει ποτέ. Η συγκεντρώσεις, η συνελεύσεις και τα συνέδρια στα όποια συμμετέχει, γίνονται στο Κρεμλίνο το ίδιο κι' έτσι δεν ύποχρεώνεται να θγαίνη έξω.

Τήν ημέρα της κηδείας της γυναίκας του, η όποια αυτοκτόνησε για λόγους πού παρέμειναν μυστηριώδεις, άπαγορεύτηκε να άνοιχθή έστω κι' ένα παράθυρο κατά μήκος των δρόμων από τούς οποίους θα περνούσε η πομπή. Κι' αυτό γιατί θα παρακολουθούσε τήν κηδεία κι' ο Στάλιν.

Λένε πώς ο Στάλιν είνε σιωπηλός. Αυτό δεν είνε άκριβές. Οί... χιλιομετρικοί λόγοι πού έξεφώνησε ως τώρα γεμίζουν πολλούς μεγάλους τόμους και είνε ικανός να μιλάη με τήν ίδια άγνοια των πραγμάτων για όλα τα ζητήματα.

Μπορεί να μιλάη επί ώρες όλόκληρες χωρίς ώστόσο να είνε καθόλου ρήτωρ. Ποτέ δεν λέει τίποτε το πρωτότυπο, το καινούργιο το ζωντανό.

Τότε θα ρωτήσετε πώς έπεβλήθη; Αυτό είνε ζήτημα πού θα άπασχολήση στο μέλλον τήν ιστορία...

ΓΚΑΙΡΙΓΚ, Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΩΝ ΤΕΤΕΛΕΣΜΕΝΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 17)

το φάνηκε πολύ καλά κατά τον δεύτερο γάμο του με τήν Έμμου Σούεμαν, ο οποίος έγινε πέρυσι.

Έν πρώτοις άνέβαλε τον γάμο του, ο οποίος είχε όρισθή για τις 12 Άπριλίου, γιατί φοβήθηκε μήπως περάση άπαρατήρητος, έπειδή τήν ίδια μέρα άκριβώς θα γινόταν η διάσκεψις της Στρέζας. Τον άνέβαλε λοιπόν κατά δυό ημέρες, για να συγκεντρωθή όλη η προσοχή του κόσμου σ' αυτόν.

Τήν παραμονή του γάμου του, ο Γκαίρινγκ πήρε ένα άεροπλάνο και πετώντας πάνω από το σπίτι της μνηστής του έρριξε σ' αυτό λουλούδια. Μετά τον γάμο, στον όποιο παρεστάθη ως μάρτυς ο ίδιος ο Χίτλερ (ο οποίος έν αντίθεσι προς τον Γκαίρινγκ είνε πολύ άπλός στην ιδιωτική ζωή του, παρετέθη ένα μεγαλοπρεπές συμπόσιο στο Κάιζερ - χόφ και κατόπιν δέκα χιλιάδες στρατιώτες κρατώντας άναμμένες λαμπάδες, συνώδευσαν τούς μελλονύμους ως το σπίτι τους.

Όλες αυτές η άδυναμίες του δυνατού αυτού ανθρώπου πού φημίζεται ως το δεξιό χέρι του Χίτλερ, έδωσαν άφορμή να δημιουργηθούν εις θάρος του ένα σωρό χαριτωμένα άνέκδοτα, τα ποία κι' αυτό ακόμα το σοβαρώτατο άγγλικό πρακτορείο Ρώυτερ θεώρησε άξια να τα συμπεριλαμβάνη στα άνακοινωθέντα του. Μά τα άνέκδοτα αυτά θα σάς τα διηγηθούμε στο έρχόμενο φύλλο.